

Διακονία ὄχι ἐξουσία

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

καὶ σήμερα, ἡ προσπάθεια τουλάχιστον γιὰ ἐναρμόνιση ἀδελφῶν, ἐνοριῶν, Μονῶν καὶ ἐνορίας πρὸς τὴ ζωὴ καὶ δράσῃ τῆς καινῆς καὶ κοινῆς τοῦ Χριστοῦ πολιτείας, ὅπου οἱ πάντες αἰσθάνονται ἀλλήλων μέλη καὶ πρὸ παντὸς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ μὲ ἐνεργὸ ἀγάπη πρὸς τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Σωτῆρα δηλ. Χριστὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἀδελφὰ μέλη. Ακριβῶς αὐτὴ ἡ υἱικὴ καὶ ἀδελφικὴ ἀγαπητικὴ σχέση κανονίζει καὶ ἀγιάζει καὶ τὴν σχέση μεταξύ ὄλων τῶν πολιτῶν τῆς Χριστοῦ πολιτείας ὡς σχέση ἀγάπης καὶ ἀλληλοβοήθειας καὶ τὴν σχέση τῶν ὑπευθύνων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ λοιπὰ μέλη ὡς σχέση διακονίας καὶ ὄχι ἐξουσίας.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τὸ τονίζει καθαρῶτατα: «Ποιμᾶνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ’ ἐκουσίως. μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ’ ὡς κατακυριεύοντες τῶν κληρῶν (ἐνν. τοῦ ποιμνίου, τῶν ἀνθρώπων πού τοὺς κληρώθηκε νὰ ποιμαίνουν), ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πέτρ. Ε’ 2-4). Ἀκόμη καθαρώτερα αὐτὴν τὴν διὰφορὰ μεταξύ κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας τὴν τονίζει ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας: «οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ’ ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δούλος» (Ματθ. Κ, 26-27).

Ἐπομένως, ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον οἱ κληρικοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ μορφωτικοὶ καὶ οἱ πολιτικοὶ ὑπεύθυνοι, πρέπει νὰ ὑπηρετοῦν τὸν λαὸ καὶ ὄχι νὰ τὸν ἐξουσιάζουν καὶ πολὺ περισσότερο νὰ τὸν ἐκμεταλλεύονται. Ὅταν σκεφτοῦμε μάλιστα ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Παντοδύναμος γενάρχης τῆς Ἐκκλησίας, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου Σωτῆρας Χριστός, δὲν ζεῖ ἀνάμεσά μας ὡς διακονούμενος καὶ ὑπηρετούμενος ἀλλὰ ὡς διακονῶν, ὑπηρετῶν καὶ σώζων μὲ τὴν θυσία Του ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅλους τοὺς πολῖτες τῆς ἀγίας του πολιτείας, τότε θὰ καταλάβουμε πολὺ καλὰ πόσο γελοῖοι καὶ ἀντίχριστοι γινόμαστε ὅλοι, δάσκαλοι, κοινotάρχες, δήμαρχοι, νομάρχες, βουλευτές, ὑπουργοί, ἀκόμα καὶ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λοιποὶ ὑπεύθυνοι, ὅταν δροῦμε μὲ αὐταρχισμό, αὐθαιρεσία, δεσποτισμὸ καὶ γενικῶς μὲ ἀνάδελφ-καὶ ἐξουσιαστικὴ συμπεριφορὰ.

Συμπεριλαμβάnuομε ἐδῶ ὡς ὑπευθύνους τῆς πολιτείας τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον τοὺς κληρικοὺς ἀλλὰ ὅλους τοὺς μορφωτικούς, κοινωνικοὺς καὶ πολιτικούς ὑπευθύνους, γιατί ἡ Ἐκκλησία εἶναι καθολικὸ καὶ θεανθρώπινο Σῶμα, πού ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πνευματικὴ, μορφωτικὴ, κοινωνικὴ καὶ σωματικὴ πρόοδο ὅλων τῶν μελῶν τῆς, γεγονός πού φανερῶνεται μὲ τὴν δράσῃ τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ Ὅποιος ταυτοχρόνως μὲ τὴν πνευματικὴ ἀνύψωση χαρίζει καὶ τὴ σωματικὴ θεραπεία καὶ τὴν θαυματουργικὴ τροφοδοσία ὅλων τῶν μελῶν Του.

Ἄλλωστε, τὸ εὐχολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀκολουθίες καὶ εὐχές γιὰ θεῖα ἐνδυνάμωση πρὸς ἀντιμετώπιση ὄχι μόνον πνευματικῶν ἀλλὰ καὶ σωματικῶν ἀναγκῶν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἄλλωστε γράφει: «οὓς μὲν ἔθετο ὁ θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφῆτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἱαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.» (Α΄ Κορ. ΙΒ΄ 28). Ὅπως βλέπομε ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς διακόνους καὶ ὑπηρετές ἄλλοι εἶναι ταγμένοι γιὰ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν πιστῶν, ὅπως οἱ ἀπόστολοι, ἄλλοι γιὰ τὴν μορφωτικὴ καλλιέργειά των, ὅπως οἱ διδασκαλοὶ, καὶ ἄλλοι γιὰ τὴν κοινωνικὴ των πρόοδο, ὅπως οἱ κυβερνήτες καὶ οἱ ἀντιλήπτορες (<ἀντιλαμβάνομαι=βοηθῶ).

Ἄλλωστε καὶ ἡ υἱγὴς παιδαγωγικὴ ἐπιστῆμῃ συνιστᾶ σὲ γονεῖς, δασκάλους καὶ λοιποὺς μορφωτικούς καὶ κοινωνικοὺς παράγοντες νὰ ἔχουν πατρικὴ, φιλικὴ καὶ ἀδελφικὴ συμπεριφορὰ χωρὶς αὐταρχισμούς, ἐξουσιαστικὲς ἐπιβολές καὶ ἀπειλές.

Ἐκεῖνο, λοιπόν, πού ἔχουμε ὅλοι μας, πολῖτες, πολιτικοί, ἐκπαιδευτικοὶ καὶ κληρικοί, νὰ κάνουμε εἶναι νὰ βιώσουμε μέσα μας τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ καὶ νὰ τὴν ἐκφράσουμε μὲ ἔργα διακονίας καὶ ἀλληλοβοηθείας πρὸς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας.

Τὰ βήματα πού πρέπει νὰ ἀκολουθηθοῦν τὰ ‘χουμε ἀναφέρει πολλὲς φορὲς: προσωπικὴ ἀπεγκλῶβιση ἀπὸ κομματικές, ὀργανωσιακές καὶ ἀτομικιστικὲς ἐξαρτήσεις, βίωση ἐνοριακῆς ζωῆς καὶ δράσεως, εὕρεση ἄλλων ἀδελφῶν στὴν γειτονιά μας πρὸς δημιουργία πυρῆνων ἀλληλοβοηθείας, σχηματισμὸς ἐνοριακῶν ομάδων γιὰ κοινὴ διακονικὴ ζωὴ καὶ δράση, ἐπικοινωνία τῶν ἐνοριακῶν ομάδων μεταξύ των καὶ ἀνάδειξη, μέσα ἀπὸ αὐτὰ

Συνέχεια στὴ σελ. 4

ΕΠΑΛΞΕΙC

Η ελληνική καταγωγή των Ρωμιών της Συρίας

Κατ’ ἀρχὴν, σε ἀντίθεση με τοὺς κοντόφθαλμοὺς που νομίζουν ὅτι Ἕλληνες εἶναι αὐτοὶ που ζουν μόνο μέσα στα σύνορα τοῦ Ἑλλαδικοῦ Κράτους, θα πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅλοι μας ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ἀνθούσε πολὺ πιο πέρα ἀπὸ τα σύγχρονα σύνορα τῆς Ἑλλάδας.

Οἱ Ρωμιοὶ λοιπόν τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου, που τόσοι λίγοι ἀπὸ ἐμὰς γνωρίζουμε τὴν ὑπαρξή τους, ἀνῆκουν στο Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας. Εἶναι κοινότητα με μακρὰ ἐλληνικὴ κληρονομιά που χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς κατάρκτης τῆς Ἀσίας ἀπὸ τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο καὶ ἀπὸ τὴν ἰδρυση τῆς Ἀντιοχείας το 323 π.Χ. ἀπὸ τὸ Σέλευκο Νικάτορα. Οἱ Ρωμιοὶ τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου εἶναι Ἕλληνες τῆς Ἀντιοχείας καὶ ἡ πλειοψηφία ἀπὸ αὐτοὺς κατὰγονται ἀπὸ Ἕλληνες Μακεδόνες ἐποίκους καὶ Ἕλληνες τῆς βυζαντινῆς περιόδου.

Ἡ Συρία ἀρχικὰ ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅτι εἶναι σήμερα καὶ ονομαζόταν Μεγάλῃ Συρία. Ἡ Μεγάλῃ Συρία συμπεριλάμβανε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Λίβανο, καὶ τὴν επαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας. Καθὼς ἡ επαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας ἦταν τότε μέρος τῆς Συρίας, οἱ Ἕλληνες δὲν υπόκειντο στὴν ἀνταλλαγὴ πληθυσμῶν τοῦ 1923.

Ὅταν ἡ επαρχία τῆς Ἀλεξανδρέττας προσαρτήθηκε ἀπὸ τὴν Τουρκία το 1939, δεκάδες χιλιάδες Ἕλληνες τῆς Ἀντιοχείας μετανάστευσαν πρὸς τὴ Συρία καὶ τὸ Λίβανο. Ἐκεῖ, βρῆκαν ἄλλους Ρωμιούς τῆς Εκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας που ζούσαν στὴν περιοχὴ ἀπὸ τα πανάρχαια χρόνια, που ὁμως εἶχαν χάσει τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ μιλούσαν πλέον μόνο ἀραβικά. Καὶ ἀφοῦ τ’ ἀραβικά εἶναι σήμερα ἡ κοινὴ γλῶσσα τῆς Λεβαντίνης (< γαλλ. Levant = Ἀνατολή, ἐνν. μιὰ μεγάλη περιοχὴ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, που περιλαμβάνει τὴν Συρία, τὸ Λίβανο καὶ τὸ Ἰσραήλ), ἡ μεγάλη πλειοψηφία των Ἑλλήνων τῆς Ἀντιοχείας ἐγίναν μιὰ ἀραβόφωνῃ χριστιανικῇ κοινότητα, ἀν καὶ μερικοὶ μιλοῦν ἀκόμη καὶ Ἑλληνικά ἀλλὰ καὶ Τουρκικά.

Τὶ γίνεται ὁμως με τὸ Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καὶ πῶς ἐπέδρασε πάνω στους Ρωμιούς τῆς περιοχῆς κατὰ τὴν πρόσφατῃ ἱστορία;

Κατ’ ἀρχὴν, θα πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι μέχρι το 1897 ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἦταν Ἕλληνας στὴν καταγωγή καὶ ἐλληνόφωνος. Με τὴ μεσολάβηση ὁμως τῆς Ρωσίας, ἡ οποία ἠθέλε νὰ ἔχει μιὰ μεγαλύτερη ἐπίδραση στὴ Μέση Ἀνατολή, ὁ Ἕλληνας Πατριάρχης (που ἦταν Κύπριος στὴν καταγωγή) ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθεῖ καὶ στὴ θέση του ἐκλέχτηκε ἀραβόφωνος Πατριάρχης. Τὴν περίοδο ἐκείνῃ ἦταν σε ἑξάρση καὶ ὁ ἀραβικὸς ἐθνικισμὸς, ὁ ὁποῖος φυσικά ὡς ἰδέα εισηχθῇ ἀπὸ τὴν Ευρώπῃ.

Ὅταν ἡ Συρία ἐγίνε ἀνεξάρτητῃ χώρα, οἱ ἐκάστοτε κυβερνήσεις καὶ κυρίως τὸ Ἀραβικὸ Σοσιαλιστικὸ Κόμμα Μπάαθ, που κυβερνᾷ τὴ χώρα ἀπὸ το 1963, ἔθεσαν τὸν ἐθνικισμό καὶ τὸν παναραβισμό ὡς προτεραιότητα γιὰ τὴ ἐνότητά τῆς χώρας.

Ἡ παρουσία, ὁμως, των Ρωμιῶν καὶ τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου στὴ Δαμασκὸ (το ὁποῖο εἶχε μετοικήσει ἐδῶ καὶ αἰῶνες ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια) ἀποτελοῦσε μιὰ ἀνωμαλία μέσα στο δόγμα τοῦ παναραβισμού, ἀφοῦ οἱ μουσουλμᾶνοι, που ταῦτισαν τὸν ἀραβισμό με τὸ Ἰσλάμ, τοὺς θεωροῦσαν ὡς ξένο στοιχεῖο.

Ἐτσι, τὸ Κόμμα Μπάαθ προθυμοποιήθηκε νὰ προστατέψει τοὺς Ρωμιούς ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους, με ἀντάλλαγμα νὰ ἀσπασθοῦν τὸν παναραβισμό. Καὶ ποῖος ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸς ὁ στόχος; Ἡ συνεργασία τοῦ Κόμματος Μπάαθ με τὸν Ἑλληνορθόδοξο Πατριάρχη Ἀντιοχείας φυσικά! Ἐτσι, ἐδῶ καὶ δεκαετίες βλέπουμε τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας νὰ ἀσπάζεται τὸν παναραβισμό καὶ νὰ προωθεῖ τὴν ἰδέα στους Ρωμιούς ὅτι δὲν εἶναι Ἕλληνες στὴν καταγωγή ἀλλὰ Ἀραβες.

Ἡ προπαγάνδα αὐτὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ἦταν πολὺπλευρῃ, ἀφοῦ ἰδρυσε στο Λίβανο τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Μπαλαμάντ, ἀπὸ ὅπου ἀποφοίτησαν ἱερεῖς καὶ ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι προωθοῦσαν τὸν ἀραβισμό στους πιστοὺς στis ἐνορίες καὶ στis ἐπισκοπές τους. Μά-

λιστα πολλοὶ Ρωμιοὶ διανοοῦμενοι συμμετείχαν ἐνεργά στὴν προώθηση τοῦ ἀραβισμού ἀνάμεσα στὴ κοινότη-τα των Ρωμιῶν με ἀντάλλαγμα τὴν κυβερνητικὴ εὐνοια ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ. Μάλιστα στο Λίβανο δημιουργήθηκε ἀνάμεσα στους Ρωμιούς καὶ ἐνὰ κόμμα με τὸ ὄνομα Συριακὸ Σοσιαλιστικὸ Ἐθνικιστικὸ Κόμμα, το ὁποῖο εἶχε ὡς στόχο τὴν ἐνωση τοῦ Λιβάνου με τὴ Συρία, που φυσικά πῆρε σώμα καὶ οστά ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τῆς Συρίας με τὴν εὐλογία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας.

Σε συνεργασία με τοὺς προέδρους τῆς Συρίας, ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ὁ σημερινὸς καὶ οἱ προκάτοχοί του, ἐπαιζαν ἐνὰ βρώμικο παιχνίδι ἐνάντια στους Ρωμιούς τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου, ξεπουλῶντας τὴν ἐλληνικὴ ἐθνικὴ τους συνείδηση καὶ προσπαθώντας νὰ τοὺς πείσουν ὅτι εἶναι Ἀραβες.

Ἐτσι, ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες οἱ Ρωμιοὶ τῆς Συρίας καὶ τοῦ Λιβάνου ἀποκόπηκαν καὶ ἀπομονώθηκαν ἀπὸ τοὺς υπόλοιπους Ἕλληνες συστηματικά καὶ στοχευμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο τοὺς τὸ Πατριαρχεῖο, με στόχο νὰ τοὺς ἀραβοποιήσῃ.

Καὶ μπορεῖ ὅλα νὰ φαίνονταν μιὰ χαρὰ καὶ ἡ συνεργασία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας με τὸ Κόμμα Μπάαθ νὰ εἶχε φέρει τὰ ποθούμενα ἀποτελέσματα, ὁμως οἱ μουσουλμᾶνοι δὲν πίστεψαν ποτέ ὅτι οἱ Ρωμιοὶ ἦταν πραγματικά Ἀραβες.

Μέχρι καὶ πρὶν ἐνὰ χρόνο ἐβρίσκαν ἐμπόδιο τὴν κυβέρνηση Ἀσαντ καὶ τὸ Κόμμα Μπάαθ στὴν ἐξολόθρευση των Ρωμιῶν. Νὰ, ὁμως που σήμερα τὸ καθεστῶς Ἀσαντ ἔχει χάσει τὸν ἐλεγχὸ τῆς χώρας καὶ ἀπειλεῖται με κατάρρευση. Οἱ μουσουλμᾶνοι ἔχουν βγάλει τὸ μένος τοὺς πάνω στους Ρωμιούς καὶ τοὺς Ἀλεβίτες, οἱ ὁποῖοι υποστήριζαν τὸ κοσμικὸ καθεστῶς τοῦ Ἀσαντ. Καθημερινά, οἱ Ρωμιοὶ ομόθηρσκοὶ μας ἐξοντώνονται ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους, ἐνῶ ὁ παναραβισμὸς τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας τὸ μόνο που φαίνεται ὅτι κατάφερε τελικά εἶναι νὰ ἀπομονώσει τὸ ποιμνίό του ἀπὸ τὸν υπόλοιπο Ἑλληνισμό καὶ νὰ τὸ οδηγήσῃ σὰν σφαχτάρι στους Μουσουλμάνους.

Μέσα σε ἐνὰ χρόνο, ἀφ’ ὅτου ὁ Ἀσαντ ἔχασε τὸν ἐλεγχὸ τῆς Συρίας, ἔχασε ταυτόχρονα καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας τὸν ἐλεγχὸ πάνω στους πιστοὺς του. Ὁ ἀραβισμὸς εἶναι πλέον μιὰ νεκρὴ ἰδέα, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἦρθε στὴν ἐπιφάνεια καὶ μιὰ ἀπρόσμενῃ ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι ὅτι, παρ’ ὅλες τis κοινές προσπάθειες Ἀσαντ καὶ Πατριαρχείου, ἡ μάζα των Ρωμιῶν δὲν ταυτίστηκε με τὸν ἀραβισμό, πρῶτα -πρῶτα ἐπειδὴ ἡ λέξη Ρουμ που σημαίνει Ρωμιὸς στ’ ἀραβικά, εἶναι συνώνυμῃ με τὴ λέξη Ἕλληνας, καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ ὁ ἀραβισμὸς εἶναι στενά συνδεδεμένος με τὴ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ.

Σήμερα, που τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας δὲν μπορεῖ πλέον νὰ τοὺς ἐλέγξῃ, οἱ Ρωμιοὶ τῆς Συρίας, ἀλλὰ πρωτίστως αὐτοὶ τοῦ Λιβάνου, προσπαθοῦν νὰ ξαναπάρουν πίσω τis ἐλληνικὲς τοὺς ρίζες, δημιουργώντας κοινοποιήσεις με στόχο νὰ ἀποβάλουν ἀπὸ πάνω τοὺς τόσα χρόνια ἀραβικῆς προπαγάνδας καὶ νὰ ἐνσωματωθοῦν πνευματικά με τοὺς Ἕλληνες τῆς Ελλάδος καὶ τῆς Κύπρου. Στὸ Λίβανο προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἐνὰ Ἑλληνορθόδοξο Κόμμα, με στόχο τὴν διδασκαλία τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ ἐλληνικῆς ταυτότητας των Ρωμιῶν, με προσπάθεια νὰ ἀναβιώσουν τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἐγράψαν γιὰ βοήθεια πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση στὸ Κόμμα τῆς Νέας Δημοκρατίας καὶ στο ΛΑΟΣ τοῦ Καραντζαφέρη, ἀλλὰ δὲν πῆραν καμία ἀπάντηση ἀπὸ αὐτὰ τα δυο κόμματα, που κατὰ τα ἄλλα «αγαποῦν» τὸν Ἑλληνισμό.

Εμεῖς σὰν Ἕλληνες –καὶ προ παντὸς οἱ Εκκλησίες τῆς Ελλάδος καὶ τῆς Κύπρου, που πρὸς τὸ παρὸν ἐθελοτυφλοῦν– οφείλουμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε, ὅσο μπορούμε, πρῶτα-πρῶτα, γιὰ νὰ μὴν σφαγιαστοῦν ὅλοι τοὺς ἀπὸ τοὺς μουσουλμάνους, καὶ δεύτερον, γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὴν ἐλληνικὴ τους ταυτότητα.

Πηγή: NOCTOC (ελαφρῶς διασκευασμένο)

Ποιὸς φοβᾶται τὴν ἀποτυχία;

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

λιστα θὰ κινδυνέψουμε περισσότερο νὰ ἀποτύχουμε, ἂν ἡ ἀνταπόκριση τοῦ ἀνθρώπου μας εἶναι θετικὴ.

Δὲν μπορούμε νὰ μὴν συμπνέσουμε τὸν ἄνθρωπο πού δὲν ἀναπαύθηκε στὴ σχέση του καὶ ἔτσι ἡ οἰκογένειά του δὲν πῆρε τὴν ὄψῃ, πού εἶχε ὄνειρευτῇ. Δὲν θὰ τὸν θεωρήσουμε ὁμως ἀποτυχημένο, γιατί κατὰφερε νὰ στηριχθῇ σὲ δύναμῃ ἰσχυρότερῃ ἀπ’ ὅλες τοῦ κόσμου τis ἀποτυχίες.

Καὶ τὰ παιδιὰ, ἂν ὑπάρχουν, πηγαίνουν πάντοτε μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀδικημένου γονιοῦ. Ἐπὶ πλέον, τὰ παιδιὰ πού ἔχουν τὸν ἐνὰ τουλάχιστο γονιὸ μάρτυρα τῆς ἀγά-

πης καὶ τῆς μεγαλοψυχίας, παίρνουν ἀπ’ αὐτὸ δυνάμεις, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ δικὴ τους σταδιοδρομία στὸ στίβο τῆς ζωῆς. Ἴσως σὲ μιὰ ἀνέφελῃ οἰκογενειακῇ ζωῇ δὲν θὰ ἀναδεικνυόταν ἡ δὲν θὰ φαινόταν τὸ μαρτυρικὸ μεγαλεῖο τοῦ ἀδικημένου γονιοῦ, ὅπως φάνηκε μετὰ τὴν μονομερῇ ἀποτυχία τοῦ γάμου.

Ἐνας χριστιανὸς μὲ τὸν ἀναστημένο Χριστὸ μέσα στὴν ψυχὴ του καὶ μέσα στοὺς ἰστούς τοῦ κορμιοῦ του δὲν μπορεῖ ν’ ἀποτύχη ποτέ, ἀφοῦ δὲν ἀποτυγχάνει οὔτε μὲ τὸν θάνατο.

Τώρα, λοιπόν, ποιὸς φοβᾶται τὴν ἀποτυχία;

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΝΕΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ελευθερία των χωρών τους. Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος εξορίστηκε από τους Άγγλους στις Σεϋχέλλες, στο απέ-
ραντο και αχανές πέλαγος του Ινδικού Ωκεανού, ο Γίο-
μο Κεννάτα κλείστηκε στις φυλακές. Ο αγώνας συνεχί-
στηκε από τους στενούς συνεργάτες και των δύο, οι οποίοι
δεν υπέκυψαν στις απειλές, στα βασανιστήρια και τις
στερήσεις. Και των δύο τα ονόματα έμειναν στην ιστο-
ρία από τότε και συνδέθηκαν με τους αγώνες των χω-
ρών αυτών για ελευθερία, δικαιοσύνη και αυτοδιάθεση.

Όταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος απελευθερώθηκε
από τις Σεϋχέλλες, τον Απρίλιο του 1957, στάθμευσε πρώ-
τα στη Μαδαγασκάρη και στη συνέχεια στη Ναϊρόμπι,
όπου μεταξύ άλλων τέλεσε θεία λειτουργία στο καθε-
δρικό ναό των Αγίων Αναργύρων (σημειωτέον ότι ήταν
ο πρώτος αρχιερέας που λει-
τούργησε στο ναό αυτό). Συ-
νάντησε, επίσης, τους τότε
αγωνιστές της ελευθερίας
της Κέννας, τους οποίους
ενεθόρυνε να μην υποκύ-
ψουν και να συνεχίσουν τον
αγώνα τους για αποτίναξη
του αγγλικού ζυγού.

Ανάμεσά τους συνάντη-
σε και τον πατέρα του ση-
μερινού πρωθυπουργού
της Κέννας, Ράιλα Οτίγκα.
Η συνάντηση του Αρχιεπι-
σκόπου με τον πατέρα του
νυν πρωθυπουργού ήταν
σημαδιακή και την διηγήθηκε ο νυν πρωθυπουργός σε
πρόσφατη συνάντησή του με τον Σεβ. Μητροπολίτη Κέ-
ννας κ. Μακάριο, έτσι, όπως την του περιέγραψε ο πατέ-
ρας του. Εκείνο που εντυπώσιασε τον πρωθυπουργό της
Κέννας, ως μικρό παιδί, ήταν ότι ο πατέρας του υπερτό-
νιζε προς τους Κεννάτες αγωνιστές ότι πρέπει να μην
υποκύψουν σε καμία περίπτωση αλλά να συνεχίσουν να
αγωνίζονται, μέχρι να αποκτήσουν την ελευθερία τους.

Τα χρόνια πέρασαν, οι δύο χώρες απέκτησαν την ανε-
ξαρτησία τους. Ο Μακάριος και ο Κεννάτα έγιναν σύμ-
βολα ελευθερίας και για τους δύο λαούς, γι' αυτό και οι
δύο με την ψήφο του λαού τους ανέβηκαν στο ανώτατο
αξίωμα του προέδρου της χώρας τους.

Το Μάρτιο του 1970 ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος επι-
σκέπτεται την Κέννα, προσκεκλημένος του πρώτου προ-

έδρου της χώρας Γιόμο Κεννάτα. Τότε, ακριβώς, τον πλη-
σίασαν οι ολίγοι ορθόδοξοι αφρικανοί και του ζήτησαν
συμπαράσταση. Ο Μακάριος, γνωρίζοντας τη σπουδαιό-
τητα ενός μεγάλου ιεραποστολικού κέντρου, ζήτησε και
έλαβε από το φίλο του Γιόμο Κεννάτα έκταση γης και
τον επόμενο χρόνο επέστρεψε πάλι στην Κέννα, ετέλε-
σε ομαδικές βαπτίσεις χιλιάδων Κεννατών και έθεσε το
θεμέλιο λίθο της πρώτης επισήμου ορθοδόξου θεολογι-
κής σχολής σε αφρικανικό έδαφος. Στον ίδιο χώρο κτί-
στηκε επίσης ο ναός του Αγίου Μακαρίου του Αιγυπτί-
ου και Τεχνική Σχολή, η οποία σήμερα φιλοξενεί 700 τό-
σους φοιτητές και φοιτήτριες.

Τα χρόνια πέρασαν και η Ορθοδοξία στην Κέννα έλα-
βε μεγάλη ανάπτυξη. Πριν από μερικές εβδομάδες ο Σεβ.

Μητροπολίτης Κέννας δέ-
χθηκε στο γραφείο του το
γιο του πρωθυπουργού της
Κέννας, Φιντέλ Οτίγκα, ο
οποίος συνοδευόταν από
τη μέλλουσα σύζυγό του.
Στη συνάντηση αυτή ο νε-
αρός απεκάλυψε ότι απε-
φάσισε να ασπασθεί την
ορθοδοξία, ζητώντας από
το Σεβασμιότατο να τελέ-
σει το μυστήριο του βαπτί-
σματος.

Ο Σεβασμιότατος βά-
πτισε το νεαρό Φιντέλ στις
16 Ιουνίου, στο μεγάλο βα-

πτιστήριο της Πατριαρχικής Σχολής «Μακάριος Γ'», ονο-
μάζοντας αυτόν Μακάριο, υπενθυμίζοντάς του τη συ-
νάντηση που είχε ο παππούς του με τον αρχιεπίσκοπο
Μακάριο τον Απρίλιο του 1957. Την ημέρα εκείνη βαπτί-
στηκαν ακόμα 22 άτομα.

Στις 28 Ιουλίου ο Σεβασμιότατος τέλεσε το γάμο του
νεοφώτιστου Μακαρίου στον καθεδρικό ναό των Αγί-
ων Αναργύρων, εκεί, που πριν από 60, περίπου, χρόνια,
ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου Μακάριος Γ' τέλεσε την πρώ-
τη θεία λειτουργία μετά την απελευθέρωσή του από τις
Σεϋχέλλες. Ο Σεβ. αναφέρθηκε τόσο στην θεία πρόνοια
όσο και στην ιστορική πορεία της ορθοδοξίας στο χώρο
της Αφρικής, που με τα κοσμοσωτήρια μηνύματά της
φέρνει τον άνθρωπο κοντά στο Θεό και τον κάνει κοι-
νωνό με τα θεία μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Μοναχισμός και προσφορά

Συνέχεια από τη σελ. 1

ΛΗΜΑ μας και την ατομική μας ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ στα πόδια
του Θεού με αυστηρή συνέπεια ζωής.

Ο Μοναχισμός δεν είναι ένας άθλος που βραβεύεται ο
συμμετέχων, αλλά αυτός που κόβει το σχοινί του τέρμα-
τος. Οι αμέτρητες καθημερινές ευχές με το φθαρμένο κο-
μποσχοίνι δεν αποτελούν ένδειξη ψυχαναγκασμού, αλλά
απόλυτη ελευθερία μέσα σε – όχι μία αλήθεια – αλλά
στην ΑΛΗΘΕΙΑ.

Όταν ο Πιλάτος, «νίπτοντας τας χείρας του», ρώτησε
εντελώς φιλοσοφικά «Ποιά είναι η αλήθεια;», είναι θαυ-
μαστό πως ο Χριστός τον είχε προλάβει –σε ανύποπτη
στιγμή– και προκαταβολικά είχε απαντήσει: «Εγώ είμαι
η αλήθεια». **Η αλήθεια λοιπόν δεν είναι αφηρημένη έν-
νοια αλλά πρόσωπο. Είναι ο Χριστός.**

Ο Μοναχός λοιπόν ατενίζοντας την ΑΛΗΘΕΙΑ με αβί-
αστη ζωή προσπαθεί να αρπάξει κάτι που αποκτιέται
μόνο με την βία. Την βασιλεία των ουρανών, στρεφόμενος
απλά στην καρδιά του. «Γνωρίζετε ποιά είναι η μεγαλύτε-
ρη απόσταση που μπορεί να διανύσει ο άνθρωπος; Μόλις
30 εκατοστά. Ναι, μόλις τριάντα εκατοστά, όσο απέχει ο
νους από την καρδιά». Η ευχή του Ιησού, η καρδιακή ευχή,
η νοερά προσευχή αυτό το αγαθό μάς προσφέρει και είναι
η μοναδική προσευχή στον κόσμο – ξένη προς τον διαλο-
γισμό – που έχει κυκλική κίνηση και είναι αυστηρά δογ-
ματική. Αποτελεί δε ως επί το πλείστον μοναχικό γνώρι-
σμα. Οι Αρχιερείς, οι Ιερείς και οι Μοναχοί με τέτοια εφό-
δια εμπνεύστηκαν και έδωσαν την ζωή τους για την εθνι-
κή εξέγερση του 1821.

Σήμερα τιμούμε την προσφορά του κλήρου και των ιε-
ρών μονών.

Τιμούμε τον Πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε', τους τριάν-
τα Ιεράρχες της Πελοποννήσου που συλληφθέντες φυ-
λακίστηκαν στην Τρίπολη και μερικοί μάλιστα απ' αυ-
τούς θανατώθηκαν, όπως ο Ανδρούσης Ιωσήφ, ο Δημη-
τσάνης Φιλόθεος, ο Κορίνθου Κύριλλος, ο Μονεμβασίας
Χρύσανθος, ο Τριπόλεως Δανιήλ (ανεψιός του Πατριάρ-
χη Γρηγορίου του Ε').

Προσκυνηματική έκδρομη

Συνέχεια από τη σελ. 1

νεργάτη των Έπαλξεων, που συναντήσαμε εκεί ως προ-
σκυνητή. Διανυκτερεύσαμε στους ξενώνες της Μονής,
αναπαυόμενοι στην ήρεμία και την γαλήνη του όρεινου
τοπίου. Ιδιαίτερη έντύπωση μάς προξένησε το πλήθος
του κόσμου που συνέρρεε έως αργά το βράδυ, για να συ-
νομιλήσει με την ήγουμένη, αδελφή Αλεξία.

Την επομένη 20/8 παρακολουθήσαμε τον όρθρο και
στην συνέχεια είχαμε την ευκαιρία να συνομιλήσουμε
και μείς με την φωτισμένη ήγουμένη, ή οποία μάς κα-
τατόπισε τόσο σε πνευματικά όσο και σε κοινωνικά θέ-
ματα, που μάς απασχολούν επίσης λόγω και της κοινω-
νικής μας δράσεως. Αναχωρώντας διήλθαμε έξω από
την όμορφη Καβάλα και κατευθυνθήκαμε βορειοανατο-
λικότερα προς το Δέλτα του Έβρου και την γραφική Βι-
στωνίτιδα με την πλούσια βλάστηση και τις πολυάριθ-
μες ποικιλίες πουλιών.

Προσκυνήσαμε στόν Αγ. Νικόλαο και στην Παναγία
Παντάνασσα, που βρίσκονται στην νησίδα της λίμνης και
συνεχίσαμε για την «Παναγία του Έβρου» στην Μάκρη
της Αλεξανδρουπόλεως. Περιηγηθήκαμε από την ήγουμέ-
νη στις πανέμορφες νεόδμητες εγκαταστάσεις της Μονής,
πραγματικό στολίδι για την περιοχή, και στην συνέχεια
γευματίσαμε κοντά στην θάλασσα. Μετά το μεσημέρι
αναχωρήσαμε βορειότερα για την Παναγία Κορνοφω-
λιά και για την Παναγία την Δαδιά στο Σουφλί. Νωρί-
τερα επισκεφθήκαμε το περίφημο δάσος της Δαδιάς με
τις μεγάλες ποικιλίες σπανίων αγρίων ζώων. Διανυκτε-
ρεύσαμε στην Παναγία Δαδιά, αφού πρώτα γευτήκαμε
στην τραπεζαρία τις παραδοσιακές πίτες της περιοχής
και συνομιλήσαμε με τον φιλόξενο ήγούμενο π. Έλπι-
δοφόρο και τους ιερείς της Μονής.

Το επόμενο πρωϊ 21/8 μετά τον όρθρο και τον καφέ
αναχωρήσαμε και ύστερα από μια σύντομη στάση σε
βιοτεχνία μεταξωτών του Σουφλίου, όπου ενημερωθή-
καμε σχετικά με την ιστορία του μεταξιοῦ και κάναμε
τις αγορές μας, κατευθυνθήκαμε προς τὰ σύνορα, διερ-
χόμενοι από το Διδυμότειχο και την Ορεστιάδα. Περά-
σαμε από το συνοριακό χωριό Ορμένιο στην Βουλγαρία

Στην Τ.Μ. Εικοσιφοινίσσης με την ήγουμένη Αλεξία.

και συνεχίσαμε το ταξίδι μας προς την Φιλιππούπολη,
πρωτεύουσα άλλοτε της Ανατολικής Ρωμυλίας (που την
προσάρτησαν πραξικοπηματικά οι Βούλγαροι το 1885).

Κατευθυνθήκαμε προς το ιστορικό μοναστήρι του
Μπάτσκοβο έξω από το Ασένονφγκραντ (την πάλαι ποτε
έλληνική πόλη Στενήμαχο). Θαυμάσαμε τις υπέροχες
τοιχογραφίες στα παρεκκλήσια της Μονής και κυρίως
το καταπληκτικό Πανόραμα έξω από την παλαιά τρα-
πεζαρία, που στην ουσία παρίστανε όλη την ιστορία των
Αγίων και των προσκυνημάτων στην ευρύτερη περιοχή
της Στενήμαχου.

Ύστερα από την συγκινητική αυτή εμπειρία αναχω-
ρήσαμε για την Φιλιππούπολη (ιδρυμένη από τόν Φίλιπ-
πο Β' της Μακεδονίας) και καταλύσαμε στο Ξενοδοχείο
μας. Το επόμενο πρωϊ 22/8 περιηγηθήκαμε στην έπτά-
λοφη πόλη, την κτισμένη ανάμεσα στις δύο όχθες του
ποταμού Έβρου. Διήλθαμε από την τεράστια πλατεί-
α-κέντρο της πόλεως, αντικρύσαμε στο βάθος το άγαλ-
μα του Φιλίππου, ανηφορίσαμε στὰ στενά της παλαιάς
πόλεως, επισκεφθήκαμε το Ρωμαϊκό θέατρο, διήλθαμε
από τὰ πλείστα καλλιτεχνικά κτίρια, τόν καθεδρικό ναό
με την υπέροχη θέα και ιστορικές οικίες, όπως εκείνη του
Έλληνα ιατροῦ Αντωνιάδου και προσκυνησαμε στην πα-
λαιά εκκλησία Αγ. Κωνσταντίνου και Ελένης, χτισμένη
πάνω από το τείχος της ακροπόλεως, όπου και τὸ Ἐθνο-
γραφικὸ Μουσείο.

Από την όμορφη Φιλιππούπολη, που κάποτε έσφυζε
από τὸ ἑλληνικὸ στοιχείο, αναχωρήσαμε για την πρω-
τεύουσα της Βουλγαρίας, την Σόφια, φθάσαμε στο ξε-

Συνέχεια στη σελ. 4

Προσκυνηματική έκδρομή

Συνέχεια από τη σελ. 3

νοδοχείο μας και αναπαυθήκαμε. Τò απόγευμα έπισκεφθήκαμε τὴν Ἱ.Μ. Ντραγκαλέφσκι στοὺς πρόποδες τοῦ ὄρους Βίτοσα, ἀγαπημένη ἐξόρμηση τῶν κατοίκων τῆς Σόφιας, νότια τῆς πόλεως. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ καταπράσινη διαδρομὴ ἀνάμεσα στὰ πεῦκα φθάσαμε στὴν πανέμορφη μονή, ὅπου μᾶς ὑποδέχθηκε καὶ μᾶς ξενάγησε ἕνας φιλόξενος μοναχός, ποὺ ἀσχολεῖτο μὲ τὴν συντήρηση παλαιῶν τοιχογραφιῶν. Τὸ τοπίο ἦταν τόσο ὁμορφο γιὰ περίπατο ποὺ ἀφήσαμε γιὰ λίγο τὸ πούλμαν καὶ κατηφορίσαμε ἓνα τμῆμα μὲ τὰ πόδια.

Μετὰ τὸ βραδυνὸ κάποιοι περπατήσαμε πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ζωὴ καὶ πανέμορφη μέσα στὰ φῶτα. Τὸ ἐπόμενο πρωῒ 23/8 κατευθυνθήκαμε ὅλοι μαζί πρὸς τὸ κέντρο, περπατήσαμε τὴν περίφημη ὁδὸ Βίτοσα μὲ τὰ πολλὰ μαγαζιά καὶ προσκυνήσαμε πρῶτα στὴν Ἀγ. Κυριακή, ὅπου παρακολουθήσαμε λειτουργία (Απόδοση τῆς Κοιμήσεως). Στὴν συνέχεια προσκυνήσαμε στὴν Ροτόντα Ἀγ. Γεωργίου, τὸ πιὸ ἀρχαῖο διατηρητέο μνημεῖο τῆς σημερινῆς Σόφιας, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ δημόσια ὑποργικά κτίρια. Ἀκολουθῶς κατευθυνθήκαμε πρὸς τὸν καθεδρικό τῆς Σόφιας, τὸν Ἀγ. Ἀλέξανδρο Νέφσκι, πρὸς τὴν βυζαντινὴ Ἀγ. Σοφία (ἀπ’ ὅπου καὶ τὸ σημερινὸ ὄνομα τῆς πόλεως) καὶ τέλος πρὸς τὴν ρώσικη Ἐκκλησία τοῦ Ἀγ. Νικολάου, ὅλες σὲ μιὰ διαγώνιο πλησίον τοῦ κέντρου, ποὺ κάποτε ἔσφυζε ἀπὸ μικρομάγαζα καὶ μικροπωλητές ἀλλὰ τώρα ἀκολουθῶντας κι αὐτὸ τὴν ἐξέλιξη βρίσκεται σὲ μιὰ φάση πυρετῶδους ἀναδόμησης καὶ ἔργων γιὰ τὸ πέρασμα τοῦ ΜΕΤΡΟ.

Μετὰ τὸ μεσημέρι ὑπῆρχε ἐλεύθερος χρόνος γιὰ ἐπισκέψεις σὲ ἀξιοθέατα καὶ ψώνια. Τὴν ἐπομένη 24/8 ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, πλήρεις ἐντυπώσεων, κατευθυνόμενοι νοτιοδυτικὰ πρὸς τὴν περιοχὴ Μπλαγκόεφγκραντ στὸ ὄρος Πιρίν, γνωστὴ ὡς «Μακεδονία τοῦ Πιρίν» (τὸ τμῆμα τῆς Βόρειας Μακεδονίας ποὺ βρίσκεται στὴν σημερινὴ Βουλγαρία). Ἐκεῖ βρίσκεται ἡ θαυμαστὴ γιὰ τὶς τοιχογραφίες τῆς καὶ τὴν ἱστορία τῆς Ἱ.Μ. Ἀγ. Ἰωάννου (10ος αἰ) στὸ ὄρος Ρίλα, ἡ μεγαλύτερη μονὴ στὴν Βουλγαρία. Σύντομη ἀναφορὰ στὸ ἱστορικὸ τῆς Μονῆς ἔγινε ἀπὸ μοναχὸ ὀρθόδοξο θεολόγο καὶ ἀφοῦ περιγηθήκαμε ἀρκετὰ ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ τελευταῖο μας προσκύνημα, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη Μελένικο, τὴν μικρότερη ἀλλὰ καὶ γραφικότερη πόλη στὴν Βουλγαρία μὲ τὶς μαγευτικὲς πυραμίδες, ὅπου ἐπισκεφθήκαμε τὴν Ἱερά Μονὴ Ροζένσκι μὲ ἀγιογραφίες ἀπὸ τὸν 16ο ἕως τὸν 18ο αἰῶνα. Κατόπιν διήλθαμε τὰ σύνορα περνώντας ἀπὸ τὰ Κού-

λατα στὸν Προμαχῶνα καὶ κατευνθήκαμε πρὸς τὴν Ἱ.Μ. Ἀγ. Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης στὸ Σιδηρόκαστρο, γνωστὴ ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν κοινωνικὴ τῆς δράση. Σημειωτέον ὅτι τὸ ἴδιο βράδυ φιλοξενήθηκε ἐπίσης μιὰ ὁμάδα παιδιῶν ἀπὸ ἐνορία τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ μᾶς ὑποδέχθηκε κατ’ ἀρχὰς ἡ χαμογελαστὴ ἀδελφὴ Ἑμμέλεια, στὴν συνέχεια ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, ἐξ Ἀθηνῶν γνώριμος τῶν Ἐπάλξεων, καὶ ἀφοῦ γευθήκαμε τὴν νοστιμώτατη νηστήσιμη σούπα καταλύσαμε στοὺς φιλόξενους καὶ κατακάθαρους χώρους τῆς Μονῆς.

Τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου 25/8 παρακολουθήσαμε τὸν ὁρθρο καὶ τὴν Θεία Λειτουργία, ὅπου προέστη ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος μάλιστα τέλεσε τὸ 40/μερο μνημόσυνο τῆς Κυπρίας μητρὸς του. Στὴν συνέχεια στὸν καφέ ὁ Σεβασμιώτατος μᾶς ὠμίλησε σχετικὰ μὲ τὶς δράσεις στὴν ἀκριτικὴ περιφέρειά του καὶ ἀπάντησε ὑπομονετικὰ σὲ διάφορα ἐρωτήματά μας.

Ἀναχωρήσαμε κατόπιν γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὕστερα ἀπὸ ἓνα σύντομο προσκύνημα στὴν Ἀγ. Παρασκευὴ στὰ Τέμπη, ἔχοντας γεμίσει τὰ ψυχικά μας ἀποθέματα στὴν σύντομη αὐτὴν ἀλλὰ καὶ ἐποικοδομητικὴ ἐξόρμησή μας. Ἀπολαύσαμε τὶς ὁμορφιὲς τῆς φύσης, διδαχθήκαμε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν ὀρθόδοξων Μοναστηριῶν μας ἀλλὰ κυρίως ἐνημερωθήκαμε γιὰ τὴν πλούσια κοινωνικὴ τους δράση, γεγονὸς ποὺ γιὰ μᾶς ποὺ ζοῦμε μέσα στὸν κόσμο καὶ ποὺ ἔχουμε ἀναλάβει καὶ κοινωνικὸ ἔργο εἶναι ὄχι μόνον παρηγορητικὸ ἀλλὰ καὶ ἐνθαρρυντικὸ, ὥστε νὰ συνεχίσουμε μὲ μεγαλύτερη ὄρεξη τὸν προσωπικὸ καὶ κοινωνικὸ ἀγῶνα μας.

Σοφία Μπεκρή

Στὴν Ἱ.Μ. Κηρύκου & Ἰουλίττης μὲ τὸν Σεβασμιώτατο κ. Μακάριο καὶ τὴν ἀδελφὴ Ἑμμέλεια.

Ὁρθοδοξία καὶ ἐπιστήμη

Ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴν συγγραφὴ τοῦ παρόντος ἄρθρου μοῦ δόθηκε ἐξαιτίας τῆς προσωπικῆς ἐμπειρίας ἀπὸ τὴν ἐξέταση τοῦ μαθήματος τῆς ἀνθρωπολογίας στὴ σχολὴ ποὺ σπουδάζω καὶ μιᾶς συζήτησης ποὺ ἔκανε μιὰ νεανικὴ παρέα, στὴν ὁποία συμμετεῖχα σὲ μιὰ παραλιακὴ ψαροταβέρνα τῆς Ἀλεξάνδρου πόλεως. Τὶς ἀπόψεις μας ἀνταλλάξαμε μιὰ ἀπόφοιτη νηπιαγωγός, δύο τελειόφοιτοι τοῦ τμήματος ἱστορίας-ἐθνολογίας καὶ ἐγώ.

Βρεθήκαμε λοιπὸν σὲ μιὰ ἥπια ἀντιπαράθεση, ὅσον ἀφορὰ στὴν ἐπιστὴμὴ τῆς ἀνθρωπολογίας καὶ τὸ πῶς αὐτὴ διδάσκεται στὰ Πανεπιστήμια. Πιὸ συγκεκριμένα, ἔγινε παρουσίαση τῆς ἀνθρωπολογίας ἀπὸ τοὺς φίλους σπουδαστὲς τῆς ἱστορίας-ἐθνολογίας ὡς μιᾶς ἐπιστῆμης ποὺ διδάσκει τοὺς φοιτητὲς νὰ ἔχουν κριτικὴ στάση στὶς ὑπάρχουσες ἀντιλήψεις τῆς κοινωνίας μας γιὰ θεσμούς, ὅπως ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ ὡς θεσμὸς ἐννοούμενη θρησκεία, σὲ ἀντίθεση μὲ πεποιθήσεις διαφορετικῶν κοινωνιῶν, οἱ ὁποῖες ἀντιμετωπίζονται μὲ περισσότερο εὐνοϊκὴ στάση.

Ἡ κατεύθυνση γι’ αὐτὴν τὴν ἀντιμετώπιση τοὺς δόθηκε ἀπὸ τὴν σχολή, ἔχοντας δεδομένη τὴν ἰδεολογικὴ-φιλοσοφικὴ προϋπόθεση ὅτι τὰ πάντα στὸν κόσμο εἶναι ὑποκειμενικά, ὅπως καὶ οἱ κοινωνικοὶ θεσμοί, οἱ ὁποῖοι πλάθονται διαφορετικὰ ἀπὸ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων. Αὐτὲς οἱ ἀντιλήψεις μὲ βρῆκαν ἀντίθετο στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνονται ἀντιληπτὰ τὰ θεῖα. Ἡ ὑποκειμενικὴ ἐξέταση τῆς ἐννοίας τοῦ Θεοῦ μᾶς ὡδήγηε σὲ θεωρίες ἀντίθετες μὲ τὶς χριστιανικὲς διδασκαλίες. Αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἡ ὑποκειμενικότητα βάζει τὸν ἀνθρώπο νὰ προηγήται χρονικὰ καὶ τὸν Θεὸ νὰ ἔπεται ὡς ἀντικείμενο ἐπινόησης τοῦ ἀνθρωπίνου μυαλοῦ.

Αὐτὴ ἡ θέση εἶναι καθαρὰ ἀθεϊστικὴ, καθὼς ὁ Θεὸς νοεῖται ὡς μιὰ συμβατικὴ ἐννοια καὶ ὄχι ὡς τὸ ὑπέρτατο ὄν, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα. Προσπάθησα νὰ τοὺς δώσω νὰ καταλάβουν ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ μᾶς ἀποκαλύφθηκε ὡς ἕνας καὶ ἀναλλοίωτος, δὲν μπορεῖ σὲ καμμιά περίπτω-

ση νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὶς πολλὲς καὶ διάφορες ἀντιλήψεις ποὺ ἔχουν οἱ κοινωνίες γιὰ τὴν ἐννοια τοῦ Θεοῦ.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὸ ἐὰν αὐτὴ ἡ κατεύθυνση στὴ διδασκαλία ἀπορρέει ἀπὸ τὸν νεοφιλελεύθερο ἀτομισμό ἢ τὸν ἱστορικὸ ὕλισμό, καθὼς καθόλου παραδόξα αὐτὰ τὰ δύο συστήματα συγκλίνουν στὴν θεώρησή τους. Αὐτὸ ποὺ μὲ στεναχωρεῖ εἶναι ὅτι στὸ ὄνομα τῆς προοδευτικότητος ἐπιβάλλονται ἰδέες ἀντίθετες μὲ τὸν Χριστιανισμό, χωρὶς νὰ ἔρχονται σὲ φανερὴ σύγκρουση μὲ αὐτόν. Μὲ σύνθημα τὴν πρόοδο καὶ τὴν ἐπιστημονικότητα ἐπιχειρεῖται πολεμικὴ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄχι ὁμῶς μὲ τὴν ἄσκηση ἀμερόληπτης κριτικῆς. Γίνεται προσπάθεια ἀντικατάστασής του μὲ κάποια ἰδεολογία, τὴν ὁποία πρέπει νὰ ἀποδεχτοῦμε ἄκριτα, καθὼς ἡ ὑποκειμενικότητα τῶν πάντων θεωρεῖται δεδομένη.

Δὲν φταῖνε βέβαια τὰ παιδιὰ γιὰ τὶς ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες τοὺς ἐπιβλήθηκαν στὰ ἀμφιθέατρα τῶν Πανεπιστημίων, καθὼς δὲν ἔχουν κατανοήσει ὅτι ἡ ὀρθοδοξία, ὡς ὀρθὴ δόξα (<ρ. δοκῶ), δηλαδὴ φανέρωση καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο, ἀσχολεῖται μὲ τὸ «ποῖος» καὶ τὸ «γιατί», ἐνῶ ἡ ἐπιστὴμὴ ἀπαντᾷ σὲ ἐρωτήματα τοῦ τύπου «τί» καὶ «πῶς». Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὀρθοδοξία καὶ ἐπιστὴμὴ εἶναι μεταξύ τους ἐνάντιες, ἴσα-ἴσα ἢ μιὰ συμπληρώνει τὴν ἄλλη, καὶ κακῶς πολλοὶ διανοοῦμενοι καὶ μέσα στὸν ὀρθόδοξο χώρο δὲν κατανοοῦν τὴν σχέσιν αὐτὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δυσφημεῖται ἡ ὀρθοδοξία στὸν ἐπιστημονικὸ χώρο ὡς ὀπισθοδρομικὴ καὶ προκατελημμένη. Ἡ δαιμονοποίηση τῆς ἐπιστῆμης δὲν βοηθεῖ καθόλου τὴν ὀρθόδοξην ἀντίληψη, τὴν στιγμὴ ποὺ πλειάδα ὀρθόδοξων θεολόγων ὑπῆρξαν μεγάλοι ἐπιστήμονες (μὲ χαρακτηριστικότερο παράδειγμα τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχες) καὶ ἀξιοποίησαν τὴν ἐπιστὴμὴ στὴν ἐδραίωση τῶν ὀρθοδόξων θεωρήσεών τους. Καιρὸς λοιπὸν γιὰ τοποθέτηση τῶν πραγμάτων στὴν σωστὴ τους βάση.

Παυσανίας Θάνογλου, φοιτητῆς Ἱστορίας-Ἀρχαιολογίας Α.Π.Θ.

Δραστηριότητες

Ἱ.Μ. Σκαφιδιάς

Κατασκήνωση στὴν Σκαφιδιά

Απὸ 7 ἕως 16 Αὐγούστου μέλη καὶ φίλοι τῶν Ἐπάλξεων πέρασαν λίγες ἡμέρες κοινοβιακὰ στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς κατασκηνώσεως τῆς Ἱ.Μητροπόλεως Ἡλείας στὴν Σκαφιδιά. Πέραν τῶν ἄλλων κοινῶν δραστηριοτήτων οἱ νεώτεροι παρακολούθησαν καὶ Σεμινάριο μουσικῆς ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους μουσικοὺς τῶν Ἐπάλξεων, καθηγητὲς κ. Β. Μπαμπίλη καὶ κ. Δήμητρα Μποζᾶ.

Τὸ σύντομο αὐτὸ διάστημα ὅλοι εἶχαν τὴν δυνατότητα ὄχι μόνον νὰ ἀναπαυθοῦν σωματικὰ καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὰ μπάνια καὶ τὴν καταπράσινη φύση ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνδυναμωθοῦν πνευματικὰ ἀπὸ τὶς κατανυκτικὲς ἀκολουθίες τοῦ Δεκαπενταγούστου στὴν γειτονικὴ μονὴ Παναγίας τῆς Σκαφιδιάς.

Οἱ κατασκηνωτὲς εἶχαν τὴν εὐλογία μάλιστα νὰ συμμετάσχουν στὴν πανηγυρικὴ λειτουργία τῆς 15ης Αὐγούστου στὸ Μοναστήρι, ὅπου προέστη ὁ γνωστός γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ δράση Μητροπολίτης κ. Γερμανός, ὁ ὁποῖος στὴν ἀπλὴ ἀλλὰ γεμάτῃ νόημα ὁμιλία του τόνισε τὴν ἀνάγκη ἐπανόδου ὅλων μας στὶς ἐλληνοορθόδοξες παραδόσεις τῆς ἀλληλοβοηθητικῆς καὶ ἀλληλοπεριχωρητικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας πρὸς ἀποφυγὴ κρίσεων καὶ ἐπίτευξη προόδου καὶ σωτηρίας.

Στὸ τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος κατὰ τὸ κέρασμα ἀγάπης εὐλόγησε τοὺς κατασκηνωτὲς καὶ τόνισε πῶς τέτοιες ἐξορμήσεις δίνουν τὴν εὐκαιρία σὲ ὅλους νὰ ξεφύγουν γιὰ λίγο ἀπὸ τὸν ἀσφυκτικὸ κλοιὸ τῶν πόλεων καὶ νὰ ἔρθουν πιὸ κοντὰ στὴν κοινοτικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων. Νὰ συνειδητοποιήσουν ἐπίσης πῶς ἡ συνεργασία καὶ ἡ κοινὴ δράση ὄχι μόνον δὲν ἀποδυναμώνουν τὸ πρόσωπο ἀλλὰ τὸ ἀναδεικνύουν καὶ παράλληλα ὠφελοῦν καὶ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, γεγονὸς ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πρότυπο καὶ τὴν μοναδικὴ ἐλπίδα γιὰ τὴν ἐπίλυση καὶ τῶν γενικότερων προβλημάτων.

Ἀσημίνα Τσάμου

Διακονία ὄχι ἐξουσία

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 2

τὰ ζωντανὰ κύτταρα τῆς ἐν Χριστῷ πολιτείας, πολιτικῶν, δασκάλων καὶ κληρικῶν ὄχι μὲ κομματικὰ ἢ φαστριαστικά ἀλλὰ μὲ ἀγαπητικά καὶ διακονικὰ κριτήρια πρὸς ἐπ’ἀνδρωση ἐνοριῶν, σχολείων, δημοτικῶν συμβουλίων, βουλῆς, ὑπουργείων καὶ λοιπῶν κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν, μὲ σκοπὸ τὴν ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ βίωση καὶ ἄσκηση τῆς καινῆς καὶ κοινῆς τοῦ Χριστοῦ πολιτείας.

Β. Τσούπρας

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ιδιοκτησία: Πολιτιστική και Κοινωνική Κίνηση «Επάλξεις»
Εκδότης: Βασίλειος Τσούπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος
Γραφεία: Ζήνωνος 3, 104 31 Αθήνα
Τηλέφωνα: 210.52.30.948, 210.24.69.152
e-mail: epalxeis@otenet.gr, **ιστοσελίδα:** www.epalxeis.gr
Προαιρετικές Εισφορές - Εμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ
Εκδοτική Παραγωγή:
ΛΥΧΝΙΑ, ΥΙΟΙ Θ. ΒΓΟΝΤΖΑ Α.Ε.
Ανδραβίδας 7, Χαμόμυλο Αχαρνών, Τηλ.: 210. 34.10.436

Ἀρωγές πρὸς τὶς ΕΠΑΛΞΕΙΣ			
Βελῆ Ἑλένη	30€	Μπενέκου Βασιλική	20€
Αὐγερίου Κων/νος	20€	Σαββοπούλου	
Ἀνδριανοῦ Ἰωάννα	20€	Κων/να	30€
Τσαγδῆ Κων/να	10€	εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς	
Ψιλινάκη Εἰρήνη	100€	τῆς Παναγιώτας	